

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 14/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. B., G. 51, vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 35 ods. 1 a v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Rožňave z 10. decembra 2001 č. k. 12 C 767/01-136, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. marca 2003 č. k. 14 Co 233/02-163 a stanoviskom generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. VI/2 PZ 341/03 z 23. októbra 2003 o odložení opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. B. vo veci porušenia jeho základných práv upravených v čl. 35 ods. 1 a v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky v časti namietajúcej porušenie týchto základných práv

a) rozsudkom Okresného súdu v Rožňave z 10. decembra 2001 č. k. 12 C 767/01-136 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25. marca 2003 č. k. 14 Co 233/02-163 o d m i e t a z dôvodu, že bola podaná oneskorene;

b) stanoviskom generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. VI/2 Pz 341/03 o odložení opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2003 doručená sťažnosť JUDr. M. B., G. 51 (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia jeho základného práva na podnikanie a uskutočňovanie zárobkovej činnosti upraveného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ústavy ako uvádza „nezákonnými rozhodnutiami súdov“, a to rozsudkom Okresného súdu v Rožňave (ďalej len „okresný súd“) z 10. decembra 2001 č. k. 12 C 767/01-136 právoplatným 15. mája 2003, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 25. marca 2003 č. k. 14 Co 233/02-163 doručeným sťažovateľovi 15. mája 2003 a stanoviskom generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) sp. zn. VI/2 Pz 341/03 z 23. októbra 2003 doručeným mu 28. októbra 2003 (ďalej len „stanovisko generálneho prokurátora“).

Okrem vyslovenia porušenia označených základných práv sťažovateľ požaduje zrušiť namietané súdne rozhodnutia a vrátiť celú vec okresnému súdu na ďalšie konanie a na nové rozhodnutie, pri ktorom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 cit. zákona. Medzi takéto dôvody patrí oneskorené podanie a zjavná neopodstatnenosť sťažnosti.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Sťažnosti, ktoré neboli podané v zákonom ustanovenej lehote, sú podané oneskorene. Dodržanie zákonom ustanovenej lehoty nemožno odpustiť.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (I. ÚS 66/98, II. ÚS 201/03) takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

a) Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré už nadobudli právoplatnosť, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu doručená po uplynutí dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti sťažovateľom označených rozhodnutí. Ústavný súd vzhľadom na túto skutočnosť sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

b) Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal aj stanovisko generálneho prokurátora, ktorým malo dôjsť k porušeniu ním označených základných práv, a to z dôvodu, že generálny prokurátor nevyhovel jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na akceptovanie, resp. vyhoviecie podnetu na podanie návrhu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01). Z tohto dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa. Čo sa týka sťažovateľom označeného základného práva upraveného v čl. 35 ods. 1 ústavy, jeho prípadné a sťažovateľom označené porušenie nie je v príčinnej súvislosti s realizáciou ústavných a zákonných právomocí generálneho prokurátora, a preto nemôže dôjsť z jeho strany ani k jeho porušeniu.

Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2004